

פרשת וישב

תשפ"ג

גליון צ"ט

כמה קשות התוצאות של סכסוך במשפחה - וכמה שווה הוויתור...

מ"ה למעשה התחזקות בעבודת ה'...

לע"נ מ"ה הרני אסן מירון
ג' הרני אסן קרלין, ובל מתי ישראל

לה מעט זמן לחשוב ולהירגע. מספר שניות לפני שפתחה את הדלת אמרה החמות לעצמה: **"רגע רגע! הריגם אם אצעק על כלתי התכשיטים לא יחזרו. אם אנוזף בה עכשיו, כשהזעם מפעפע לי בלב, אגרום למתח ומריבה, כלתי לא תרצה לדרוך אצלי בבית, וכך אישאר בלי כלה ובלי תכשיטים."**

לפני שנכנסה לביתה היא נאשה תפילה קצרה ואמרה: "ריבוננו של עולם, אתה יודע עד כמה שלושת התכשיטים האלו היו יקרים לי. אתה יודע עד כמה אישה קשורה באופן רגשי לתכשיטיה. ובכל אופן החלטתי כעת להתגבר על הכעס ולא לדבר עם כלתי על העניין מטוב ועד רע. **ריבוננו של עולם, יש לי בבית שלושה תכשיטים, שלושה ילדים מתגברים, שני בנים ובת מעוכבי שידוך שטרם זכו למצוא את זיווגם. במקשת אני ממך שבזכות הבלגתי של שלושת התכשיטים האבודים, תזכה אותי בשלוש שמחות בביתי בקרוב."**

החמות סיימה את תפילתה בשניות ספורות, עטתה על פניה הבעה שלווה ופתחה את הדלת כשבליבה ההחלטה: אני שותקת. לא אדבר עם הכלה שלי על הנושא הזה אפילו חצי מילה. אולי בעוד כמה שבועות, כשאחה יותר רגועה, אגיד לה בתור עצה טובה שכשזורקים בגדים ישנים כדאי מאוד לבדוק את תכולת הכיסים, תמיד יכול להיות שמישהו שכח שם משהו."

החמות נכנסה הביתה כאילו לא קרה מאומה. כשכלתה סיימה את הניקיונות והארגונים, היא הודתה לה על עזרתה ונפרדה ממנה בשלום ובאחוה, כשבליבה גומלת ההחלטה לא לספר לאיש על המאורע.

בחול מועד פסח צלצל הטלפון בביתה של החמות. על הקו היה שדקן שהציע שידוך לבן הראשון. על פניו ההצעה נשמעה מעניינת מאוד. הם התחלו לברר, שמעו דברים חיוביים וקבעו פגישה. כעבור שלושה שעות צלצל הטלפון בשנית. על הקו הייתה שדכנית שביקשה להציע שידוך לבת. ההצעה נשמעה מתאימה ולאחר בירורים קצרים החזירו תשובה חיובית וקבעו פגישה. זמן קצר חלף והטלפון צלצל בשלישית. על הקו היה ידיד שביקש להציע שידוך לבן השלישי. הם בדקו את ההצעה, שמעו דברים טובים וקבעו פגישה. כך אידע ששלושת הילדים הלכו לפגישות במקביל כשהו יוצא וזה בא.

הפגישות התקדמו במהירות, האם הנרגשת עקבה בתקווה אחר התגלגלות השידוכים, מצפה לראות מה ילד יום. בניתיים אמר לה בעלה בהתפעלות: "בכל יום אני מתפלל ששלושת התכשיטים שלנו כבר ימצאו את בני זוגם. תמיד חשבתי שהם יעשו זאת אחר אחרי השני, אבל לפי המצב כרגע נראה שהכל עומד לקרות בבת אחת!"

"תשמע", השיבה האם בלב הומה, "נראה לי שאני אשמה בספור הזה, אני כרגע מעדיפה לא לדבר על זה".

בחול המועד פסח שלושת הילדים התארסו. מסיבות

בפרשה שלנו אנחנו רואים תוצאות מרות ביותר של סכסוך במשפחה ומריבה בין אחים, וכבר איתא בגמ' (שבת י:) "לעולם אל ישנה אדם בנו בין הבנים, שבשביל משקל שני סלעים מילת שנתן יעקב ליוסף יותר משאר בניו - נתקנאו בו אחיו, ונתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים". (מכאן שאין לנו השגה בשבטי ק-ה, וכל מעשיהם היו לשם שמים, אבל תורתנו 'תורת חיים' וללמדנו הדברים באים).

המהמשה הבא ניתן ללמוד עד כמה חשוב להבליג ולא לעמוד על המידות, ולהרוויח 'משפחה' וגם על ידי זה יכולה להתגלגל ישועה גדולה ומופלאה.

הסיפור הוא על כלה וחמותה. פעמים רבות כלה וחמותה אינן מסתדרות זו עם זו, ולכן לא מתקבל על הדעת שהכלה תיכנס לבית חמותה ותתחיל לערוך סדר וניקיונות ולהשליך חפצים שאינם נחוצים על פי דעתה.

ברם, החמות והכלה שבהן עוסק סיפורנו, הסתדרו אחת עם השנייה באופן יוצא מן הכלל. בין השתיים שררו יחסים כל כך טובים, עד שבערב פסח הומינה החמות את כלתה לסייע לה בעבודות הפסח ואסרה לה: "אני לא רוצה שהבית יהיה מחסן, את יכולה לזרוק בגדים ישנים וחפצים שאינם בשימוש. אני סומכת על שיקול דעתך במאות האחוזים!"

החמות יצאה מהבית לסיידורים והכלה ניגשה למלאכה במלוא המרץ. בשלב מסוים היא הגיעה לארון בחדר השינה של חמותה, החלה לנקות ולסדר את תכולת הארון, ולפתע הבחינה כי באחד המדפים מונחים שלושה בגדים ישנים. שמאטעס, ענתיקות שיצאו מהאופנה כבר לפני חמישים שנה. אף פעם לא ראתי את חמותי לובשת את הבגדים האלה, חשבה הכלה לעצמה. 'הם סתם תופסים מקום בארון, נראה שהגיע הזמן להשליך אותם אחר כבוד לאשפה!'. הכלה שלפה את שלשת הבגדים מהארון, הכניסה אותם לשקית הזבל והורידה אותם אל פח האשפה הירוק שבקדמת הבניין.

לאחר מספר שעות שבה החמות לביתה, פתחה את הארון והביטה בסדר מעשי ידי כלתה. היא התבוננה בקורת רוח בבגדים הניצבים זה על גבי זה כמו חיללים, אולם משהו טרד את מנוחתה. לאחר בדיקה קצרה הבחינה כי שלושת הבגדים הישנים נעלמו מהמדפים. לחמות לא היה אכפת כמובן מהבגדים העתיקים שהיו ערך לחלוטין. **מה שהכאיב לה הייתה העובדה שבתוך הבגדים הללו היא החביאה שלושה תכשיטים קרי ערך, מתוך מחשבה שאף גנב לא יטרח לחטט בכיסי בגדים בלויים שיצאו מהאופנה.**

חמותה של החמות בערה בה: "אמנם נתתי לכלתי את הסמכות לזרוק חפצים על פי שיקול דעתה, אבל מתי זורקים בגדים בלי לבדק את תכולת הכיסים?! הרי תמיד יכול להיות שנשכח בהם איזה חפץ יקר ערך". כשכולה עברה וזעם מיהרה החמות לעבר הפח הציבורי שלמורגלות הבניין, כדי לאתר את הבגדים ובתוכם התכשיטים היקרים.

בדיקו באותו יום ערכה עיריית בני ברק מבצע ניקיון ערב פסח ופינוי מהיר של הפחים הציבוריים. החמות המאוכזבת גילתה פחים יקרים, לאחר שמשאית האשפה פינו את כל הפסולת מהרחוב. היא החלה לטפס במדרגות לעבר ביתה, **כשעם כל מדרגה שהיא עולה, מפלס הכעס שבקרובה עולה במקביל.** "עוד רגע אתפוס את הכלה שלי לשיחת הבהרה ואסביר לה שגם אם נתתי לה רשות לזרוק בגדים, זה לא אומר שהיא יכולה להשליך בלי אבחנה ובלי לבדוק שאין בכיסים חפצים חשובים. איזה נזק היא גרמה לי בפזיזות שלה!"

למזלה היו לה כמה קומות לטפס כדי להגיע לביתה. היה

האירוסים נערכו יום אחרי יום. מכיוון שאי אפשר לרקוד על שלוש חתונות בבת אחת, נקבע כי שלוש החתונות יערכו בזו אחר זו, חודש אחר חודש, במשך שלושה חודשים רצופים. לקראת חתונתו של הבן השלישי אמרה האם המאושרת: "אני חשבתי שבשביל שילד אחד יתארס יהיה עלי לומר את כל ספר התהילים ארבעים פעם במשך ארבעים יום בכותל, בשביל שהבת תתארס אומר ארבעים יום פרקי שירה, ובשביל שהילד השלישי יתארס אומר ארבעים יום 'שמות' ואוסיף עוד סגולות וקבלות אבל הקב"ה הראה לי שבתפילה קצרה של כמה שניות אפשר לזכות לחתן שלושה ילדים. בזכות רגע אחד של שבירת המידות זוכים לשבור שלוש צלחות!"

(מפי הרה"ג רבי גואל אלקריף שליט"א, מובא בספר הנפלא 102 סיפורים ששינו לאנשים את החיים, ח"ב)

מ"ה למעשה

לדעת בכל סכסוך, וכל שכן בתוך המשפחה, להבליג, ולוותר - ואין אדם מוותר ומפסיד...

ווארט נפלא מה'בת עין'

ויה כמשלש חדשים ויגד ליהודה לאמר זנתה תמר וגו' (מ"ה). כד-לו.

כתב הרה"ק ה'בת עין': הנה איתא בכתבי האר"י ז"ל שעיקר סוף גמור החתימה היא בחנוכה. אם כן נוכל לומר שזה מרומו בפסוקים אלו עד"ו, "ויהי כמשלש חדשים", היינו מראש השנה עד חנוכה, שאז עיקר גמור חתימה. על כן בא המקטרג על בני האדם לפני בורא עולמים ברוך הוא, שהוא מרומו בתיבת "יהודה" (ע"י זח"א ט"ז). לומר "זנתה תמר לכתך", היינו כנסת ישראל שדמתה לתמר (שמ"ד לו א). שהיא מכונה בשם כלה (פס"ר פ' לו), זנתה וסרה לתאוות רעות, כי האמת הוא כך שרק לה בזה שהלכה אחר תאוות לבה הרע, אלא שגם "היא הרה לזנונים", הרה היא בחינת דביקות, היינו שמעצמה היא דבוקה במיד בתאוותה בלי שום גורם לה.

"ויאמר יהודה", הוא הבורא ב"ה, "הוציאה ותשרף" עבור זה, שבלא שום גרמא ומניעה היא הרה לזנונים רק מעצמה היא הרה ודבוקה לתאוות לבה הרע.

"היא מוצאת והיא שלחה אל חמייה לאמר", בהתנצלות של אמת, ששקר ענה השטן בזה שמקטרג על בני האדם שהמה דבוקים בגודל תשוקה לתאוות רעות, כי האמת הוא כך שרק "לאיש אשר אלה לו אנכי הרה", פירוש, שאנחנו עמו דבוקים רק בבורא עולמים ב"ה שהוא מקור החסד, וגמטריא אל"ה ל"ו, ומה שאנחנו עושים לפעמים נגד רצון הבורא ב"ה הוא רק מחמת רוב חסדו וסודתו הפרנסה ושאר מאורעות של בני האדם, אבל באמת בפנימיות הלב דבוקים אנחנו בגודל חיבה ותשוקה רק לבורא עולמים ב"ה.

ותאמר עוד לבורא עולמים ב"ה ראייה אמיתית לזה, "הכר נא למי החמתות", מרמו על השמן של נרות חנוכה, שהיה חתם בחותמו של כהן גדול (שבת כא:). "הפתילים" מרמו על הפתילות של נר חנוכה, "הומטה" מרמו על הכלי של נר חנוכה, כידוע כי תיבת המטה עם הכולל גימטריא כל"ה. פירוש, מהמצות נר חנוכה שאנו מקיימים כמצות רצונך הקדוש, היא ראייה מפורשת שאנחנו הולכים רק אחר רצונך, וחשוקים ודבוקים רק בך ולא ח"ו וכו', רק מה שאנחנו עושים לפעמים נגד רצונך הוא רק מחמת הנ"ל.

"ויאמר יהודה", הוא הבורא ב"ה, "צדקה ממני". כביכול אני חייב בזה (ע"י רש"י ט"ז), היינו הבורא ב"ה מודה להם שהמה צודקים, כי אני רואה שהאמת הוא שהמה דבקים רק ב"י, ומה שהמה עושים לפרקים נגד רצוני ח"ו, הוא רק מחמת "כי על כן לא נתתה לשלה בני", ר"ל תיבת של"ה מרמו על משיח צדקנו, כמאמר הכתוב (בראשית מט ט) עד כי יבוא של"ה, היינו מחמת שזה זמן רב שלא נתתי ומסרתי אותם לרועה נאמן הוא משיח צדקנו שיבוא במהרה בימינו אמן כן יהי רצון.

מעשה מוזק באמונה ובטחון

ספר חדש אצל מרן האילת השחר'

לדגל היארצייט של מרן הגרא"ל שטיינמן זצוק"ל, ולקראת השמחה הגדולה של הולדת הספר השלישי "מה למעשה" בשעה טובה ומוצלחת בעז"ה, (הגדרה של 'לידה' על ספר, הינה ממרן הגרא"ל שטיינמן זצוק"ל, ומי שזכה לעבור את זה מזדהה עם זה)... אביא כאן ראיין שערכו בארגון 'דרשו' עם הרב אהרן רוזנטל מנהל דפוס אמונה וחסד, המדפיס הרבה הרבה ספרי וקדש, ובתוכם את ספרי 'דרשו'.

"משמים זיכו אותי, שאחד הספרים הראשונים שזכיתי להדפיס, היה כרך חדש באיילת השחר' של מרן הגרא"ל שטיינמן זצוק"ל", מספר הרב רוזנטל. "למה אני אומר שזיכו אותי? מה ההבדל אם אני מדפיס 'אילת השחר' או 'קהילות יעקב', למה זה שונה מהדפסה של 'קיצור שולחן ערוך' למשל?"

"התשובה היא שבגלל שהדפסתי ספר של הרב שטיינמן, היתה לי גם הזכות להיכנס אליו עם הספר כשיצא ממכש הדפוס, ואת הרגעים האלו לא אשכח בחיים. זה היה מעין סוג של תמרור מורה דרך, איך צריכים להתייחס לספר קודש חדש שיוצא לאור."

"הגעתי עם החבילה הראשונה של הספרים, ביקשו ממנו להביא אותה לבני ברק, ושם בבני ברק, ברחוב חזון איש 5, הציעו לי להיכנס ולהגיש את הספר הראשון לידיו של הרב שטיינמן בעצמי.

"כמובן שמיחתי להסכים להצעה. זכות גדולה להיכנס לביתו של גדול הדור ועוד לתת לו משהו... הרגשתי צממורת כשנכנסתי לבית הזה. הפשטות שזעקה מכל פינה, כמעט עוני, ממש ריהוט בסיסי ואפילו פחות.

"מרן זצ"ל ישב על המיטה, השולחן היה צמוד אל המיטה, וכשנכנסתי הודיע לו הגבאי שהביאו את הספר החדש..."

"הוא קם ממקומו בחיל וברעדה, ומיד שאל 'איפה הפראק החדש?'. הביאו לו פראק חדש שזאת הפעם הראשונה שהוא לבש אותו, כדי לברך 'שהחינו' גם על הבגד החדש וגם על הספר החדש. הוא בירך בכזאת כוונה, פניו נהרו משמחה, דמעות התגלגלו על לחיינו. לאחר מכן החזיק בספר, הסתכל על הכריכה, פתח, עלעל בין הדפים, ראית שהוא מתרגש, שהוא שמח מאוד מאוד, הוא החמיא לי ואמר: 'שיין גדרוקט', כלומר, זאת הדפסה מאוד יפה, והוסף 'ועוד אברך 'משלנו' הדפיס את זה...'. הוא נתן חשיבות לעבודה שהמדפיס הוא יהודי שומר תורה ומצוות. לאחר מכן בירך אותי בחום, אבל אני כבר לא הקשבתי לברכה, הייתי מאוד נסער ולא מרוכז, מה שראיתי תפס אותי מאוד מאוד חזק.

"ציאתי משם, התיישבתי באוטו והייתי צריך לקחת אוויר ולהסדיר את הנשימה שלי לפני שהייתי מסוגל להתניע ולנסוע הביתה.

"מאותו רגע, השתנתה כל ההסתכלות שלי על העבודה שלי. זה כבר לא סתם להדפיס ספרים כי חייבים לעשות משהו בשביל הפרנסה. נכון, אני לא מנסה להציג את עצמי כמישהו שעובד רק כדי שתרבה תורה בישראל. אני בא לעבודה כי אני רוצה להתפרנס, אבל אני מודה לה' בכל בוקר שזיכה אותי להתפרנס ממלאכה שיש בה זיכוי הרבים. אני לוקח בחשבון שכשאני מדפיס 'קיצור שולחן ערוך', יושב רבי שלמה גאנצפריד בשמים ושמה כמו שהרב שטיינמן בכה כאן בעולם הזה. אני עובד על 'הלומים רוחניים, מוטלת עלי החובה

שהם יהיו מלוטשים בצורה הטובה ביותר, והיחס שלי אליהם צריך להיות מעריך ומכבד."

לדבריו, ההתרגשות הזאת, של הוצאת ספר חדש, חוזרת על עצמה פעם אחר פעם. "אני עובד בבית דפוס, כל כמה ימים יוצא מפה ספר חדש. זה לא עניין גדול עבורנו, כי עם השנים התרגלנו. אבל מבחינת הרבנים שכותבים את הספרים, הדפסתו של ספר חדש הוא יום חג, היום הכי חשוב בחיים שלהם."

"לא מעט ראשי ישיבות ורבנים חשובים מדפיסים דרכנו את הספרים שלהם, ואתה יכול לראות שהם מתרגשים מאוד. הרי לכתוב ספר תורני זה לא סתם לפתוח מחשב ולהתחיל להקליד סיפור. זה פרי עמל ויגיעה של שנים! שנים!!! הם חושבים על זה בלילה ועובדים על זה ביום, כותבים ומוחקים מוחקים וכותבים, בא תלמיד חכם ומחדש חידוש נפלא, הוא מעלה אותו על הכתב ואחר כך רואה שבעצם היתה לו טעות וכל החידוש הזה לא מתחיל, הוא מוחק, ואז הוא כותב חידוש אחר, ומחדד אותו, ופתאום נוספת לו עוד שאלה שאפשר לפתור עם אותו התירוץ. זה כל החיים שלו, הוא אוכל עם הספר וישן עם הספר. זה כל הזמן בראש שלו, ובסוף, אחרי שהוא הצליח להגיע לכמות נכבדה של חידושים שתצדיק הוצאה לאור של ספר חדש, זה הרגע שבו הוא קוצר עמל ויגיעה של שנים. בוודאי שתהיה התרגשות עצומה.

"לפעמים המחברים רוצים לבוא ולראות את הספר יוצא מתחת מכש הדפוס. לפעמים הם גם מבקשים שנכבה את המכונות, הם רוצים להפעיל את המכונה בעצמם, ולהכניס את הלוחות במו ידיהם. הלוחים למקווה לפני כן, ואומרים 'לשם ייחוד' בהתרגשות גדולה רגע לפני שהם מדליקים את המכונה מחדש כדי להדפיס את הספר שלהם."

הרב רוזנטל מספר לנו על היום שבו הוא עצמו הרגיש הרגשה דומה: "אני לא אשכח את הפעם הראשונה שבה נתנו לי להדפיס את המשנה ברורה של 'דרשו'. קיבלתי את המשימה הזאת בחיל וברעדה. זה לא ספר שלי, לא אני כתבתי אותו, אני לא בחרתי את העיצוב ולא החלטתי על עובי הדפים או צבע הכריכה. אבל אני המודפיס העיקרי של הספר הזה, וזה ספר שעומד לכבוש את העולם התורני כולו. עוד לפני שהודפס

הכרך הראשון כבר היה ברור שזאת הולכת להיות הצלחה מסחררת.

"עמדתי במפעל, ליד המכונה הגדולה, ואמרתי להם תעצרו, תכבו את המכונה. כשמדפיסים את המשנה ברורה הזה, אני רוצה להיות זה שמפעיל את המכונה, אני רוצה להיות זה שמכניס את הלוחות למקומם, אני עושה את זה בדחילו ורחימו, אני מהלל ומודה לקב"ה שיש לי חלק בדבר העצום הזה.

"אגב, הסיפוק שיש לי בכל פעם שני נכנס לבית כנסת, לא משנה איזה בית כנסת, הוא עצום. בכל בית כנסת אני רואה את הספרים שהדפסתי 'מחייכים' אלי מארון הספרים. אני מזהה אותם מרחוק, ואם אני רואה את הספר על השולחן, כשמישהו לומד בו, הלב שלי מתרחב. הלוואי שאזכה ללמוד את כל מה שהדפסתי... אני אהיה תלמיד חכם עצום."

מ"ה למעשה

זכות גדולה ועצומה היא להדפיס ספרים, אבל צריך לזכור שעיקר העיקרים זה ללמוד את הספרים, אשרינו שיש לנו את הזכות ללמוד ולהגות בתורת ה'.

לעברו בברך לנכנס
 התחזקות בעבודת הרב - זו תפילה
 נזהר בנטילת ידיים והציל נפש מישראל

נפסק להלכה שצריך ליטול ידיים לתפילה, ואפילו למנחה ומעריב (ועי' בסיומן רלג סע"ב בפרטי דין זה) ובמעשה רב להגר"א ז"ל - כתב ש"עיקר נטילת ידיים לתפילה נתקן לתפילה". וב'משנה ברורה' (שם) כתב: שצריך ליטול "בין תפילת המנחה בין לתפילת ערבית דמצוה ליטול ידיו לתפילה".

אברך מביתר שיצא ב'בין-הזמנים' האחרון לתל אביב סיפר למגיד-המישרים הרב ברוך רוזנבלום סיפור מרגש ביותר.

אותו אברך קיבל על עצמו בראש השנה תשפ"ב ליטול ידיים עם נטלה לקראת כל תפילה ויהי-מה. והוא אכן הקפיד על זה מאוד במהלך השנה כולה ונטל לפני כל תפילה ביום את ידיו בנטלה, דבר יום ביומו, חוק ולא יעבור.

ב'בין הזמנים' האחרון יצא האברך עם רעייתו למסלול ההליכה שליד שפך הירקון, בסביבות טיילת 'ידינג'. דמדומי חמה נראו, והנה הוא שומע שמחפשים שם מגיין לתפילת מנחה.

האברך זכר את הקבלה - אך ברגע הראשון חשב לוותר לעצמו. "קיבלתי על עצמי את הקבלה בסיטואציה קלאסית - כשאחיה בבית-הכנסת, אבל לא כשאני בהליכה ליד שפך הירקון...". לחש לו לו קול פנימי.

אבל במחשבה שנייה, הוא החליט שהוא לא "יעגל פינות". לא וויתר לעצמו וחיפש אחרי מים לנטילה. אלא שלצערנו לא הייתה באזור אופציה כזו.

הוא ניסה את מזלו לאתר ברז וכדומה, אך לא עלה בידו דבר.

בלי-ברירה ניגש הוא למי הירקון המסואבים, ובידו כוס חד-פעמית, כדי ליטול את ידיו.

הוא יורד אט-אט אל המים, והנה הוא רואה... יד מבצבצת מהמים. בתחילה חשב שמדובר בבובה. אבל אחרי שנייה הוא גם רואה ראש.

האברך קופץ למים - שהגיעו עד לצווארו, בגובה מטר ושבעים - עד שמשם מהמים.. ילדה קטנה..

הוא - איש הצלה - לחץ לה מספר פעמים על הבטן שהייתה מלאה במים של ירקון, היא הקיאה את כל המים, וכך ניצלה בחסדי-שמים מרובים.

"אחרי חצי שעה" - מספר האברך המציל - "אני שומע את האימא צועקת בהיסטריה: 'שיינדלה!' - היא עדיין מחפשת..

אם זה היה אורך עוד חמש שניות - הוא מספר - היא הייתה בעומק המים ולא היה את מי להציל - -

"אם מים אחרונים הרגו את הנפש, כמאמר הגמרא במסכת יומא, - מים ראשונים הצילו את הנפש!", מרעים הרב רוזנבלום בקולו. "בן-אדם קיבל קבלה צנועה ליטול ידיים לפני התפילה, מצווה שאדם דש בעקביו, ותראו מה זה מחולל: הוא מציל נפש בישראל חוזכה לקיים עולם מלא.

"כל הדורות שיבואו אחריה - כל המשפחה שתקים אחרי שתינשא - הכל נזקק לזכותו!". ואפילו בהסתרה

ליבת הסיפור היא ללא ספק כוחה של קבלה צנועה, אך עקבית, לחולל פלאים.

אך בוודאי שאין מקרא יוצא מידי פשוטו: בדיוק - אבל בדיוק - ברגע שאיש 'ההצלה' יורד למימי הירקון (איש אחר לא היה עושה זאת) רק כדי ליטול ידיו טרם התפילה - הוא פוגש בידיים המשוועות להצלה.

ואכן, בסייעתא דשמיא עצומה, הוא זוכה להציל נפש אחת בישראל ולקיים עולם מלא. עיתון שמימי.

(מתוך הספר החדש "בוודאי גם שם" - סיפורי השגחה אישיים מאת הסופר הרב אברהם ישראל פרידמן. ניתן להשיג בפלא: 0504116867)

<p>עלון השבוע: לא נתרם</p> <p>חלק נתרם לע"צ: משה בן חנום תרומה: חוזה רחל ויתב בת נתרם</p>	<p>ניתן להדפיס לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com</p> <p>כל ענייני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676</p>	<p>דרוש תרומות להדפסת העלון ניתן לתרום בנדרים פלוס בקופת 'עלי באר' הנצחה שבועית - 60 ש"ח</p> <p>מצווה רבה ויחסי חריבים להדפיס מהמייל ולהחליק במדי כנסת</p>
---	--	--

וקרשהו מבל הזמנים
 בענייני 'שבת מרכא קדישא'

גם השפעת הרוחני מגיע דרך הצינור של 'שבת קודש'

ידוע מהזהר הקדוש שהשפע של כל השבוע מגיע מ'שבת קודש'. גם ברוחניות הדברים כן, וממילא כל ההשפעות והאורות העצומות של הייליגער חנוכה, עם כל ההשפעות של תורה, של חינוך הצאצאים, של 'להודות ולהלל', של שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, של 'אמונה שאין טבע בעולם כלל, של ההיפוך מ'להשכיחם תורתך', של 'טמאים ביד טהורים', של 'ועל המלחמות - מלחמות ה' ', ושאר ההשפעות שאי אפשר לפורטם כי רבים הם, הכל הכל מגיע בשבת. וממילא כל שנשקיע יותר בשב"ק הבעל"ט, בתורה, תפילה, זמירות שבת, קבלת שבתמוקדם ועוד, נזכה לימי החנוכה יותר ויותר גבוהים ומנוצלים...